

קורס ACI מס' 10: המדריך ללוחם הרוח

שלב שלישי בלימודי ה- *Madhyamika*

על פי שיעוריו של גשה מייקל רואץ'

תרגום, עריכה והגשה

לאמה דבורה-הלה

כוכב יאיר, נובמבר 2005

שיעור 4, חלק ב'

הכוח השני- כוח הבסיס

ཐོན་གྱི་སྣོན་བས།

הכוח הבא: חיזרו אחרי ten gyi top. אז כמו שאתם מנחשים, top זה המילה לכוח. אז היא חוזרת בכל הארבעה.

Ten- פירוש המילה ten, זה בסיס או משען.

בקיצור: כוח הבסיס.

כוח הבסיס זה המקלט והבוד היציטה. זה כוח הבסיס. זה ללכת למקלט אל החוכמה והחמלה, וליצור מוטיבציה של חמלה. למה זה נקרא בסיס? - כי כאשר אנחנו עושים קארמה שלילית ... נפלנו, או קי, נפלנו, אנחנו רוצים לקום. [כדי] לקום, צריך להישען על משהו. נפלתם, אתם צריכים להישען על משהו כדי לקום. על מה אנחנו נשענים? - על ההבנה שלנו של התהליכים האלה. ההבנה שלנו של קארמה וריקות. זה מילים אחרות ללקחת refuge, ללכת למקלט לשלושת היהלומים. זה כוח הבסיס. ככל שההבנה הזו - של מה זה שלושת היהלומים, מה באמת מגן עלי - ככל שהיא עמוקה יותר, אני קמה מהר יותר, כי הבסיס הזה ייתן את האפשרות לחרטה לפעול את שלה. כי חרטה, אמרנו, זה חרטה חכמה. נכון?! זה חרטה עם חוכמה. ככל שיש יותר הבנה של המנגנון הזה של קארמה וריקות, כך יהיה לי יותר קל להתרומם. כך החרטה תהיה יותר יעילה, כמו שהוא מתאר לנו. אם אתם שמים לב, כל מה שקראנו עכשיו על החרטה, מבוסס בהבנה. מבוסס בהבנה של התהליכים.

בוואו נקרא, מה הוא אומר על כוח הבסיס:

כוח הבסיס, [פסוק] 47:

מגיני היצורים, מנצחים נאורים,
שום דבר לא חוסכים להגן על ברואים.
ראוי שתיקה עוד היום מקלטך
ברבי העוצמה המסלקים על יראה.

אז מה הוא אמר? במי ניקח מקלט? במגיני הברואים. מי זה? - הבודהות, שלושת היהלומים.

כן הלאה. [פסוק] 48

כך גם חפש היטב מקלטך
בדהרמה אותה הם מימשו היטב בלבם,
שבכוחה להסיר כל מגור בעולם,
וכן בקהילת הבודהיסטוות.

כן, אז 47, 48 ביחד זה שלושת היהלומים. נכון? בודהה, דהרמה, סנגהה.

[פסוק] 49

בפחד עמוק, ואחוז באימה,
אגיש מנחתי לכל הטהורים.

**ל"קול רך אהב", הוא מנג'ושרי,
אגיש כמנחה את גופי.**

אז מה הוא עושה עכשיו? - הוא עושה אקט של הליכה למקלט. הוא אומר: אני הולך אליכם למקלט, אתם שלושת היהלומים. עכשיו אל תתבלבלו. אל תעשו מזה פסל ומסיכה. אנחנו הולכים למקלט לחוכמה, לחוכמה שמבינה קארמה וריקות, ואיך הם קובעים את עולמי. לחמלה שקובעת את עולמי. כן, אז פה מנג'ושרי מוזכר כאחד הבודדהיסטוות.

[פסוק 50]

**עיף לזרע מן הסבל,
אשא בתחינה את קולי.
לעיני אהבה, צ'נרסיק המגן,
אשר בקדושת חמלתו,
לעולם פעלו לא יכזיב.
"אנא, פרוס חסותך עלי,
שכן עצום עוונתי!"**

אז מי זה צ'נרסיק? - אוולוקיטשווארה. זה התגלמות של החמלה. מנג'ושרי, זה התגלמות החוכמה, אוולוקיטשווארה זה התגלמות החמלה. אז עכשיו הוא הולך למקלט לסגה, לבודדהיסטוות.

כן [פסוק 51]

**תחינתי גם אשא למגינים אצילים,
כמו תמצית הרקיע ותמצית האדמה.
ולכל מי שחמלת קודש ממלאת את ליבם,
מקרב ליבי, אקרא ואלך למקלט.**

אז הוא ממשיך עם הבודדהיסטווה. הוא מונה שמות של בודהיסטוות. הוא הולך אל הבודדהיסטוות, אותם אריות שיכולים להדריך אותי בדרך. ואיך הם יכולים להדריך אותי בדרך? - כדי שהם יוכלו להדריך אותי בדרך, אני צריכה לפנות אליהם, אני צריכה להפתח אליהם, בלי זה הם יכולים לנסות, אבל הם לא יכולים להגיע אליו. לפעמים משווים את הבודדהיסטווה, כמו שמש שזורחת. הבודדהיסטווה, כמו השמש, היא וזרחת ונותנת את קרניה לכל. אם אתה מתעקש לעמוד מאחורי ההר, והקרניים לא מגיעות אליך, אשמת מי זה!? - לא אשמת השמש. הבודדהיסטווה כל הזמן מנסה לעזור. כדי שאנחנו נוכל לקבל את העזרה, אני צריכה לפנות בתחנונים. זה התפקיד של תפילה, אני צריכה לפתוח את ליבי. התחנונים פותחים את הלב. התפילה פותחת את הלב. ג'ה צונגקאפה המהולל, המורה הגדול שלימד אותנו קארמה, ריקות, חמלה, טנטרה, הכל הוא לימד בצורה מעמיקה - הוא בילה מחצית מחייו בתחינה ותפילה, וקידות. יש מקום בו הוא עשה ריטריטים וקידות, רואים שהאבן משופשפת מהקידות שהוא עשה.

כן [פסוק 52]

**אלך למקלט לנושא היהלום,
זה אשר בעת ששליחיו השונאים
של המוות עצמו יחזו בדמותו,
יתפזרו באימה לכל עבר.**

מי זה נושא היהלום? - זה הבודהה כפי שהוא מופיע בטנטרה. הבודהה הופיע בכל מיני צורות, כשהבודהה מופיע כדי ללמד טנטרה הוא מופיע בצורה של נושא היהלום. זה הבודהה הסודי. אז הוא הולך למקלט לנושא היהלום. וכאשר השליחים של שר המוות פוגשים אותו, הם מתפזרים לכל העברים. זה האופן שבו הלאמה מגן עלינו.

כן [פסוק 53]

**הפרתי בעבר את כל דבריכם,
אך עתה משחזיתי באימה במלואה,
הולך אנוכי אליכם למקלט:
נא הסירו פחדי במהרה.**

כן, נפלא, זה ההליכה למקלט, לשלושת היהלומים. שמלווה, אם אתם שמים לב לטון, יש תחינה, יש תפילה יש השפלת ראש, יש בקשה. בוודאי לא עם גאווה. אתם לא באים עם גאווה. אתם משפילים ראש, חטאת, פשעתי, שגיתי, תעזרו לי. זה ככה, רק ככה זה עובד.

הכוח השלישי - כוח התיקון

གཉིན་པོ་སྣེབས།

חזרו אחרי: Nyenpo top. הפירוש בעברית יהיה איזה **כוח נגדי**. או **כוח מתקן**. או **כוח התיקון**. או אתם יכולים, אפילו, לקרוא לזה **כפרה**.

חטאתי, פשעתי, ראיתי, נוכחתי, התוודיתי, התחרטתי, הלכתי למקלט. מה עכשיו? אני מנסה לכפר על מה שעשיתי. איך אני אכפר על מה שעשיתי? - יש כמה דרכים לכפר על מה שעשיתי. כדי לטהר קארמה שלילית, אנחנו צריכים להפוך למומחים גדולים בנושא הזה. למה? - אומר לנו מאסטר שנטידווה, שאנחנו לא יודעים מתי יבוא המוות, ואם לא נעשה את זה, ולא נהפוך למומחים, אנחנו לא נספיק.

אמר לנו קודם שאין כמו לפתח בודהיציטה למחוק את כל הקארמות השליליות האלה. זה הדבר הכי מדהים. אבל זה קשה. למה? - כי כדי שאוכל לפתח בודהיציטה, אני צריכה קודם לנקות את המינד. אז אני צריכה לטהר, לפני שאני יכולה לקבל את הטיהור הסופי. אז יש אמצעי ביניים: [שימוש ב] כוחות מתקנים לפני שפיתחתי בודהיציטה אמיתית.

אני אתן רשימה של שש פעולות שיכולות לטהר. לכפר, לתקן. כן.

שש צורות לכפר:

1. צורה מספר 1: ללכת וללמוד על ריקות. אתם זוכרים, דברנו על העט? לבקש שמישהו ינפנף לך את העט, ויספר לך על הבן האדם ועל הכלב. לבוא לקורס 12. ללמוד על ריקות. אז אנחנו אומרים: אוקי, עכשיו אני הולכת להקדיש חצי שעה לריקות, ללמוד על ריקות, להבין ריקות, לתרגל ריקות, לעשות שיעורי בית על ריקות. ובחצי השעה הזו, האנרגיה הזו, הקארמה שאני צוברת בזה הולכת לתקן את הזיפת ההוא שעשיתי. אני מקדישה אותה לדבר הזה. זאת אומרת, מתוך מודעות, אני אומרת: עכשיו אני אלך ואלמד ריקות רבע שעה, והקארמה הזו, על הפעם היא שעשיתי הפלה. לא מספיק פעם אחת, אם זה קשור בהריגה, די הרבה זמן. אם הרגתי נמלה, אם הרגתי בשוגג, מספיק רבע שעה, אם הלכתי ובמכוון דרכתי, לא מספיק רבע שעה, צריך לחזור על זה שוב ושוב. אז הדרך הראשונה הייתה לימוד על ריקות.

2. הדרך השניה, זה **מדיטציה על ריקות**. זה התיקון הכי חזק שיש. אבל צריכים ללמוד איך לעשות את זה. זה הדרך הכי טובה, הכוח המתקן הכי חזק. ככל שאתם מבינים יותר ריקות, אתם מבינים יותר איך עובדת קארמה, אתם מפסיקים לצבור את זה. וזה מעקר את הקארמות הקשות האחרות. ככל שיש יותר הבנה, מודעות, ההם לא יכולים לעשות.... כי הם ריקים. הקארמות האלה גם ריקות, אין להן טבע משל עצמן. הן נמר של נייר, אבל שהרג אותנו במשך אלפי עידנים, וגרם לנו סבל אלפי עידנים. אבל הן רק נמר של נייר. ברגע שאנחנו מבינים אותן, נגמר! נגמר הסיפור.

3. השיטה השלישית - **להגיד מנטרות**. איזה מנטרות, ולמה זה עובד? - את המנטרות צריכים לקבל מן הלאמה. מנטרות הן אמצעי מאוד חזק. כאמור, הכי חזק זה מדיטציה על ריקות, עוד יותר חזק. יש לנו מנטרות שאנו משתמשים בהן לטיהור, ועושים הרבה את זה.

איך מנטרה עובדת? - מי הסביר לנו איך מנטרה עובדת? מעניין, מכל האנשים, זה היה דהרמקירטי. אתם זוכרים אותו, את דהרמקירטי, מקורס 24 הלוגיקן. שהוא לא ידוע כמורה לטנטרה בכלל, הוא לימד לוגיקה בודהיסטית. דווקא הוא אומר, איך פועלת מנטרה. כדי שמנטרה תעבוד צריך שתקיימו שני תנאים:

- אחת, זה שמנטרה צריכה לבוא מישות קדושה.
- ושנית, האדם שמדקלם את המנטרה, צריך לבוא לשם עם מינד מאוד טהור. עם מינד של אדם ששומר נדרים או מתכוון בכנות לשמור אותם, או פועל בכנות להתאמן בהם.

אם שני התנאים קיימים, המנטרה יכולה לעשות פלאים, זה יכול להיות חזק בצורה בלתי רגילה. זה צריך להיות מלווה בשאר הכוחות. בכוח החרטה, בכוח הבסיס, כל הכוחות צריכים להיות יחד. אנחנו עכשיו על השלישי. אם יש את החרטה, ואם עושים את הבסיס, ואם עושים את המנטרה, ואת הכוח הבאה שנדבר עליו עוד רגע, זה יכול לעשות פלאים. אבל, כאמור, האדם צריך לבוא עם דעה טהורה. והמנטרה צריכה להינתן על ידי ישות נאורה, על ידי בודהה. בפני עצמה זה מילים, זה ריק. מה שנותן לה את הכוח זה הקדושה שלי ושל מי שנתן לי אותה.

4. שיטה רביעית של כפרה, זה כל הדברים כמו **לעשות שולחן מנחה**, לטפל בשולחן מנחה, לתת מנחות לשלושת היהלומים, וכך הלאה. זו השיטה הרביעית. אז אני אומרת: אני עכשיו הולכת להכין אלתר, להגיש מנחה, וככה, ואני עושה את זה עכשיו מתוך כוונה לכפר על משהו שעשיתי.

תלמידה: לשרת את שלושת היהלומים.

מורה: כן, כן. כמו לשרת את זה, לשרת מורים, לשרת את הדהרמה, לעזור בקיום כיתות, לאפשר, לשרת חברים לדהרמה, גם. לעזור לאנשים להגיע לפה, לתת לינה לאנשים שצריכים לינה. וכך הלאה. ולהקדיש את התיקון למשהו ספציפי שאני יודעת שעשיתי.

ארבע זה היה לעשות את השולחן מנחה ולשרת, לטפל בציורים, לטפל בפסלים, כמו שיוכל עושה ומסדר לנו.

5. חמש זה **לתת את המנחה עצמה**.

תלמידים: מנחה למורים? ... שרות?

מורה: השירות, את גם יכולה לעשות אותו כמנחה.

מה אנחנו מגישים כמנחה? אנחנו עושים את הארץ בשומה וכך הלאה, ומה אנחנו מפזרים על זה? - פנינים של כל חסד, נכון?! אז אני עושה חסד, אני הולכת ועוזרת לקיים שיעור דהרמה, אתם יכולים לדמיין את זה כפנינה שאתם מניחים את זה שמה ומגישים את זה.

אני יכולה לראות מישהו אחר מאפשר כיתת דהרמה, ואני אומרת: וואלה, הוא עושה חסד. אני יכולה לשים את הפנינה שלו על ה-altar שלי. אין שום בעיה, אתם יכולים להגיש מה שלא שלכם. כשאתם שמחים במעשי חסד של מישהו אחר, אתם מקבלים עשרה אחוז מן החסד שלו. אם אתם שמחים פעם שניה, עוד עשרה אחוז. עשר פעמים, קבלתם מאה אחוז.

6. יש דרך שישיית. דרך שישיית זה **לצטט שמות של בודהות**. יש סוטרה שנקראת The three baskets, שלושת הסלים. יש סוטרה שיש בה שמות של 35 בודהות, ויש אנשים שעושים את זה בתור practice. עושים קידות, ואומרים תוך כדי קידות את השמות של כל הבודהות. לומדים את זה בעל פה די מהר, את כל ה-35, ועושים את זה. זאת עוד דרך. ואתם יכולים לעשות את זה תוך כדי אכילה, תוך כדי שתייה. אתם אוכלים, אתם אומרים: אני עכשיו אוכלת, אני נותנת את זה כמנחה לבודהה שאני אהיה בעתיד, והמנחה הזו, זה בא לכפר על .... אתם יכולים להפוך כל פעולה ופעולה לפעולת כפרה, עם המודעות לכך. אתם יכולים להפוך את החול לקודש, באמצעות המודעות שלכם.

כוח התיקון. מאסטר שנטידווה. [פסוק] 54:

בשעה שבמחלה כלשהי נתייסר,

עלינו לפעול כעצת הרופא.

מה גם כאשר נגועים נמצא

בריבוא מחלות של תשוקה וכולי.

על מה הוא מדבר פה? מחלות של תשוקה וכולי מי זה?

תלמידה: הנגעים הרוחניים.

מורה: זה הרעלים האלה שדברנו עליהם.

מה זה הרעלים האלה? - השתוקקות. מה רע בהשתוקקות? - בפני עצמה אין בה רע. אנחנו בהחלט משתוקקים להארה, אנחנו בהחלט משתוקקים לחסל סבל. אין שום רע בלרצות למנוע סבל. אנחנו רוצים

לקחת מאנשים סבל. יש לנו סלידה מסבל. אין שום רע בסלידה מסבל. להפך יש בזה טוב. זה כוח מדרבן להגיע להארה. איפה הבעיה? - כשהשתוקקות והסלידה מלוות באי הבנה. כשאנחנו משתוקקים לדברים, אנחנו רואים דברים, הם מושכים אותנו, הם נראים לנו מושכים, אטרקטיביים, אנחנו הולכים ומשיגים אותם, מנסים להשיג אותם, בלי שאנחנו מבינים מאיפה הם באו. בלי שאנחנו מבינים שהם השלכה שלנו שבאה מן הקארמה שלנו, מושלכת על מסך ריק של הריקות. ואז אנחנו חושבים שהם יפים או לא יפים, נעימים או בלתי נעימים מצד עצמם. ואז אנחנו מוכנים לעשות עבירות, ובלבד להשיג אותם. אתמול דברנו על להשיג את העשרת אלפים דולר על ידי העלמת מיסים וכו'. שם הבעיה. כשיש אי הבנה, ואנחנו לא מבינים מאיפה הם באים, ואנחנו נוקטים פעולה להשיג את רצוננו, בצורה שגורמת לנו להמשיך לסבול. אז זה לא ההשתוקקות עצמה, אלה השתוקקות שנעוצה בבורות. וסלידה שנעוצה בבורות, כשאנחנו מנסים להפטר מן הדבר, מן היתוש, כשאנחנו לא מבינים שהוא בא, בגלל שבעבר נפטרתי מיתושים. ואני מוכנה להרוג כדי להיפטר. זה, שם הבעיה. על אלה הוא מדבר. כן. על שלושת הרעלים האלה הוא מדבר.

כמה יש לנו רעלים באופן כללי? - 84 אלף נגעים. כל כמה זמן הם פוקדים אותנו? כל הזמן! אנחנו ספוגים בהם. הם "טבעיים" לנו. טבעי מי שבא להרוג אותי, אני צריכה להשכים להורגו. טבעי. אנחנו ספוגים בהם כל הזמן. הם כל הזמן מלווים אותנו. אין לנו מושג איך זה להיות בלעדיתם. אין לנו מושג, מה זה תודעה שהיא לא ספוגה ברעלים האלה. כי אף פעם לא הייתה לנו. עד שלא הגענו לנירוונה, אף פעם לא הייתה לנו.

הארייה טועם קצת מזה בזמן שהוא רואה ריקות. הוא עוד לא בנירוונה, אבל הוא מקבל את הטעם. לאמה גדול יכול לפעמים לתת לנו את הטעם. וזה רק קורה אם אתם באים לשיעור, זה לא יכול לקרוא לא מספר, ולא מהקלטה. זה רק קורה בהעברה אישית. כי הבודהה באה דרך הלאמה שמדבר אליכם, הלאמה מהווה אפיק לבודהות. ולפי הצרכים של התלמיד. ואם התלמיד מוכן - זה יכול לקרות. אין לנו מושג מה זה. אין לנו מושג איזה עונג זה ומה זה מיינד שהוא נקי מהרעלים האלה, מן הזרעים של mental affliction. זה נפלא כשיש לך טעם, כי אז את יודעת....

תלמיד: לאן לשאוף.

מורה: כן. זה כמו.... את יודעת שיש לאן ... לאן את הולכת. אם אף פעם לא טעמת, אז את לא מכירה את הטעם.

היה לאמה גדול בשם לאמה ישה שהוא לימד במערב. הוא היה הלאמה הטיבטי הראשון שהביא טנטרה למערב. בכלל בודהיזם. הוא היה בין הראשונים בשנות השבעים. הוא קבל המון ביקורת מן הלאמות האחרים הטיבטים. הם אמרו: תשמע, אלו לא מוכנים, הם לא יודעים איך להתייחס בכבוד למורים. וזה נכון, במערב לא יודעים איך להתייחס בכבוד למורים. ויש חוק, אתיקט בודהיסטי: אתה לא מלמד תלמידים שלא מתייחסים בכבוד ל teaching ולמורה. אתה לא מלמד אותם, כי הם צוברים קארמה שלילית. והוא אמר: נכון, הם לא יודעים, אבל איך הם יתחילו?! צריך להתחיל איפה שהוא. והוא היה לו תחושת שליחות שהוא צריך להביא קארמה למערב. גם לרינפוצ'ה הייתה. הם עשו את זה בצורות שונות, ועם קהלים שונים, הם היו מאוד שונים זה מזה. אבל טנטרה בין השאר, נלמדת רק בצורה מאוד סודית. לאמה ישה הסיר קצת את מסך הסודיות. הוא אמר: הם צריכים לטעום את השוקולד לפני שהם יודעים למה לשאוף. והוא, בין השאר, לימד תרגילים טנטריים מתקדמים בקבוצות די גדולות. ופעם אחת את טועמים, ואז אתם יודעים ש... יש מקום להגיע שהוא לא מה שאנחנו מכירים.

כן, אז אם דברנו על סלידה שנעוצה באי הבנה, כנ"ל השתוקקות שנעוצה באי הבנה. ודברנו על ייצוג שלהם במעגל החיים.

דברנו על אותה אהבה ש.... יש נפלא באהבה. יש אהבה שרוצה לשמור על שלי. זה הילד שלי, זה בן זוגי. זאת אהבה, אבל היא כרוכה ב"אני" ו"שלי". בחשיבה דואליסטית. ולכן בהיאחזות, ולכן היא לא משחררת.

ויש את ה Loving Kindness, את ה Maitri, או Meta, אומרים בפאלי, שזו אהבה שרוצה לתת בלי שום חשבון. היא רק רוצה לתת, היא לא מחפשת שום תמורה, היא לא רוצה להחזיק שום דבר, היא לא רוצה בעלות על שום דבר, היא רק מחפשת לתת. הרעל הוא כשאהבה היא רכושנית. זה כרוך ברעל.

הנה הגדרה של תשוקה שהיא לא טהורה. תשוקה שהיא רעל. ניתן לכם הגדרה: אז

תשוקה שהיא בלתי טהורה, היא מחשבה שלא רוצה לאבד משהו, שבמהותו הוא בלתי טהור, אבל הוא מופיע כטהור.

מחשבה, שלא רוצה לאבד או להיפרד ממה שהו, שבמהותו הוא בלתי טהור, אבל מופיע כטהור. למשל, בן זוג אהוב. אוקי. אז יש לי בן זוג אהוב. בן זוג אהוב, בן זוג בשר ודם הוא לא משהו טהור. הגוף הזה הוא לא משהו טהור. הוא מתבלה ומת. הוא בא כתוצאה מקארמות מעורבות שחלקן חיוביות, ולכן יש לנו קיום אנושי, שהוא יחסית נפלא, כי הוא מאפשר הארה. אבל הוא לכשעצמו, לא טהור. הגוף הזה ימות, בגלל שיש לנו נגעים וקארמות שליליות. למה אנחנו נמות? - כי יש לנו נגעים רוחניים וקארמות שליליות, שלא טהורו. ברגע שאלה נעלמים, משהו אחר קורה.

אז כשאני נמשכת למישהו שהוא בשר ודם, רואה בו מישהו בשר ודם, ומוכנה בשבילו לעשות עבירות, למשל לסכסך בינו לבין החברה הנוכחית שלו, אז אני עוברת עבירות. אלה נשארות איתי, בעוד שזה [הגוף] משהו שהולך ומתכלה. אז זה דוגמא שאנחנו לא רוצים לאבד משהו שהוא במהותו בלתי טהור, המופיע לנו כאטרקטיבי.

ג'ה צונגקאפה תיאר את ההתנהגות הזו, ואת התגובה הזו, שהיא כל כך אנושית ו"טבעית" לנו. "טבעית" זה תמיד במרכאות. כי אין שום דבר טבעי בדבר הזה, חוץ מזה שאנחנו רגילים כך! הוא תאר את זה כ**דבש על חודו של תער**. דבש על חודו של תער, נראה לנו פה דבש מתוק, אנחנו מלקקים את הדבש, זאת אומרת, מסכסכים בינו לבין החברה, כדי להשיג אותה לעצמנו, וסובלים אחר כך מן התער. כל דבר, כל דבר שהוא משתנה, שהוא נתון...

תלמיד: אם אני מתאהב במישהו, נניח, אז אני רוצה להחזיק בו. נראה לי שכל היאחזות, גם בנושא של אהבה, כל היאחזות היא כאילו לא נכונה.

מורה: כן, כל היאחזות נעוצה באי הבנה מאיפה האדם [הזה בא]. אם בא אדם נפלא לחיים שלי, אם אני נאחזת בו, זה אומר שאני לא מבינה מאיפה האדם הזה בא. כי איך מופיע אדם נפלא בחיים שלי?

תלמידה: כי עשית משהו טוב.

מורה: כי עשיתי משהו טוב, כי עזרתי לאחרים לשמור על היחסים שלהם. כיבדתי יחסים של אחרים. וכך מופיע בחיים שלי מישהו נפלא. אם לא כיבדתי יחסים של אחרים, יכול להופיע מישהו נפלא בחיים שלי, ואני לא אוכל להחזיק בו.

תלמיד: או שיעשו לך את אותו הדבר.

מורה: או שיעשו לי את אותו הדבר. כן.

תשוקה שלילית מתמקדת באובייקט שהוא ממילא לא טהור, ממילא הוא בר חלוף. התשוקה השלילית מתמקדת באובייקט הזה, ומתבלבלת וחושבת שהוא מצד עצמו כך או אחרת. תשוקה שהיא רעל.

אותו הדבר **דחייה**. גם דחייה שהיא רעל מתמקדת באובייקט שהוא בלתי טהור. זה מה שעושה אותה לרעל. **תשוקה ודחייה שמתמקדות באובייקטים טהורים הן לא רעל**. כגון, תשוקה להארה, כגון, סלידה מסבל. סלידה מסבל היא משהו טהור, כי זה מוציא אותנו מסבל. אז מה שקובע פה זה ההבנה או אי ההבנה של האובייקט. כל דבר בחיים שלנו, מלבד מה שקשור להארה, כל דבר אחר בחיים שלנו, הוא הבשלה של רישומים קארמיים בלתי טהורים. הייתי אומרת, מעורבים. או שהם שליליים, או שהם מעורבים.

נתרכז לרגע בדברים הטובים. כל דבר טוב שמופיע בחיים שלי, הוא הבשלה של רישומים מנטאליים, קארמיים, שאני רשמתי, שמקורם באי הבנה. ולכן היא מוכרחה להתכלות. הפרי הזה שיבשיל יתכלה, אני לא אוכל להחזיק בדברים.

אני לא יכולה להחזיק בדברים הטובים, מכיוון שמקורם בקארמה שהיא מעורבת.

בא משהו טוב בגלל שעשיתי משהו טוב, אבל הוא היה כרוך בבורות. אני נתתי ארוחה למישהו, אני לא מבינה את האספקטים הקארמיים של זה, מה תהיה התוצאה? - מישהו ייתן לי ארוחה וזהו. זה ייגמר. מה ההבדל ביני ובין הבודהה? - הבודהה מבין מה משמר. ההבנה הזו, החוכמה הזו, עושה את כל ההבדל.

הבודהה לא יכול להפסיק להיות בודהה. עוברים ממקום שאנחנו לא יודעים איך לשמור דברים, אנחנו לא מבינים מה מייצר דברים, למקום שאנחנו מפקים אנרגיה מכוס מים.¹

תלמידה: נאמר שאני עוזרת למישהו. ...קודם כל כדי אני שאעזור לו, ואמין לסבל שלו, וארגיש את הסבל שלו, וארצה לעזור לו, אז יש לי איזשהי תחושה שהוא כן קיים מצד עצמו, שהוא לא רק השלכה שלי. בגלל זה אני רוצה לעזור לו. אם זה היה רק השלכה שלי, אז אני אגיד, טוב אני לא אעשה את ההשלכה הזו.

מורה: אני מאוד מודה לך על השאלה. תמיד יש בודהיסטווה ששואל את השאלה.

כשאני אומרת, "אה הוא רק השלכה, אני לא צריכה לעזור לו, זה רק פרי דמיוני". מה אני מבטאת? - אני מבטאת סוג אחד של אי הבנה שהוא נורא מסוכן של ריקות: הוא לא באמת שמה, הוא רק השלכה, ולכן לא חשוב מה אני עושה איתו. זה בדיוק מה שאנחנו מאוד רוצים למנוע כשאנחנו מדברים על ריקות.

הבן אדם הזה הוא רק השלכה. אין שום דבר אחר חוץ מהשלכות. אין שום דבר בחיים שלי חוץ מהשלכות.

בגלל שכל מה שיש בחיים זה השלכות, בגלל שהכל ריק, כל מה שאני יכולה לחוות, זה השתקפות של הקארמה שלי בראי הריקות.

מאוד חשוב שאני אעזור לו. הוא נותן לי עכשיו הזדמנות לצבור קארמה חיובית, אם אני רואה מישהו סובל, ולא עוזרת לו, ולא עושה ניסיון לעזור לו, אני רושמת רישום: לא עזרתי למישהו בצרה. כשהרישום הזה יבשיל, אני אסבול. האם הסבל הזה יהיה ממשי? כן ולא: כשתפגע בי המכוננית, זה יכאב. האם זה שהמכוננית קיימת מצד עצמה, והרגל קיימת מצד עצמה? - לא, הם השלכה שלי. ובדיוק בגלל שזה השלכה שלי, מאוד חשוב שאני אגיב נכון. ברגע שמבינים ריקות היטב, אין מנוס, אלא להיות סופר דופר מוסריים. זה כוחו של הארייה. אנחנו מבינים קצת, תיאורטית, איך התהליך עובד, [אך] הארייה ראה את זה בליבו, הוא מבין שכל מה שקורה, זה הבשלה קארמית. אנחנו רואים את הדברים כמופיעים מצד עצמם, ואנחנו מגיבים אליהם ככה, ואז אנחנו תוקעים את עצמנו בצרה. [את] אומרת: טוב את עכשיו סיפרת לי שהכל ריק, והכל אשלייה, אז מה אני צריכה?! אז אני לא צריכה להתאמץ! - אני מבקשת, מתחננת, שלא תלכו לשם! לזה קוראים: "הקיצוניות של הניהיליםם". זה אומר: "אם הכל ריק, אז לא חשוב שום דבר". זה מפיל אותנו לתהום.

יש לנו שתי תהומות:

- האחת, זו שאנחנו כל הזמן הולכים בה, בגיא הצלמוות² הזה שאנחנו חושבים שדברים באים מצד עצמם. מגיבים אליהם כאילו שזה ככה. ועל זה כבר דברנו.
- השנייה, זה כשכבר שמענו קצת הסברים על ריקות, ועכשיו אנחנו אומרים: אה זה בכלל לא מה שאני חושבת שזה, אז זה לא חשוב. זו נפילה עוד יותר עמוקה. זה קורה לפחות אנשים, כי זה רק קורה לאלו ששמעו את הסברי הריקות, ולא הלכו איתם הלאה.

אז אני מאוד מודה לך על הזדמנות להבהיר את הנקודה הזאת. אנחנו לא רוצים ליפול, לא לתהום הזו, ולא לתהום הזו. אנחנו חייבים למצוא את המדיאמיקה, את דרך האמצע. זה המשמעות של דרך האמצע בבודהיזם. אנחנו צריכים למצוא את דרך האמצע. זה נכון שהעמוד הזה לא קיים מצד עצמו, זה לא נכון שהוא לא קיים בכלל. הוא קיים! ויותר טוב שאני לא אנסה לעבור דרכו. למה הוא קיים? - כי אני משליכה אותו כך. למה הוא צריך עזרה? - כי אני משליכה אותו כך. ולכן הוא צריך עזרה, ולכן אני חייבת לעזור לו. אז זה מאוד מאוד חשוב. אז רק שמירת כללי המוסר נהיית כל כך חשובה.

¹ באותה תקופה פורסם בחדשות המדע על מדענים שהתקדמו בכיוון של לייצר כמיות גדולות של אנרגיה על ידי מיזוג של גרעיני אטומים.

² ביטוי שהלאמה משאילה מספר תהילים, לתאר את גלגל הסבל של הסמסרה.

[בתגובה לשאלה שלא נשמעת]

זה לא שאין [כלום] - יש! מה שאין, זה מה שאני חושבת שיש.

האם קיים העט הזה? – קיים!

מה אין שם? - אין שם עט שקיים מצד עצמו, כפי שאני חשבתי שהוא קיים לפני שהתחלתי לו את ה[אנליזה]. אין שם עט שבלתי תלוי באיך אני עזרתי לאחרים.

אבל האם יש שם עט? - כן! הוא מתפקד, אני יכולה לכתוב בו.

אז הוא היה שם לפני שאני עשיתי אנליזה. והוא נמצא שם אחרי שאני עשיתי אנליזה, באותו המידה. ההבדל הוא שעכשיו אני מבינה מאיפה הוא בא. ואז אני מתחילה לזרוע זרעים. אם אני צריכה עטים, אז יבואו עטים.

אני רוצה לדבר קצת על **מה טהור ומה לא טהור**. באבהידהרמה – ש"איך פועלת קארמה", זה פרק שלקוח משם - יש שם פרקים על מה טהור ומה לא טהור. הם מגדירים מה זה טהור, ומה זה לא טהור. מדובר שם הרבה על קארמה טהורה, וקארמה בלתי טהורה וקארמה מעורבת.

‘סאק צ'ה קי לי’

מתואר שם מה זה בלתי טהור, זה נקרא sak che kyi le.

Le- זה קארמה

ו- sak che kyi le – זה קארמה בלתי טהורה.

קארמה בלתי טהורה נוצרה על ידי נגעים רוחניים, או הנגעים הרוחניים עצמם הם קארמה בלתי טהורה, או שהיא מפעילה נגעים רוחניים. עוד פעם:

דברים בלתי טהורים, זה

- דברים שהם נוצרו על ידי נגעים רוחניים: משהו שעשיתי עקב קנאה, או עקב שנאה, או עקב אי הבנה, בורות (סתם אני זורקת דוגמאות);
או שמהו שעשיתי נוצר על ידי נגעים רוחניים;
- הנגעים הרוחניים עצמם, כשאני בעיצומה של התקפת כעס, אני רושמת המון רישומים קשים ביותר על טייפ שלי. זה קארמה בלתי טהורה;
- וכל דבר שגורם לנגעים רוחניים, הוא גם כן בלתי טהור.

תשוקה שלילית שהיא לא טהורה, היא זאת שלא מבינה את האובייקט שלה. זאת שמבינה, אין שום בעיה! אין שום בעיה בלרצות שיהיה לי טוב, אין שום בעיה עם זה. בשביל זה אנחנו פה. אנחנו רוצים לא רק טוב, אלא טוב אולטימטיבי. הבעיה היא שאנחנו לא יודעים מאיפה בא טוב, ואנחנו גורמים לעצמנו צרות. ואותה אי הבנה לא מבינה שאם יש משהו טוב בחיים שלי, הוא בא כתוצאה ממהו טוב שאני עשיתי בעבר, ונכפה עלי לחוות אותו.

אז מה זה הריקות של העט הזה? מה פירוש שהעט הזה ריק? שאין פה משהו שלא תלוי בהשלכה שלי, שבא ממני, כפי שנכפה על ידי הקארמה שלי. זה הריקות של העט הזה. העט הזה ריק מלהיות מצד עצמו, באופן בלתי תלוי מן ההשלכה שלי. כי החתול משליך אותו אחרת. העט הזה ריק מלהיות עט מצד עצמו, באופן בלתי תלוי מן השלכה שבאה ממני, כתוצאה מקארמה שמבשילה לי כרגע, ונכפית עלי. זה השלילה, זה מה הוא לא [העט]. ממה הוא ריק.

מה הוא כן? - העט הזה הוא השלכה שבאה ממני, שנכפית עלי על ידי הקארמה שעשיתי בעבר. זה הקיום התלוי שלו, על פי האסכולה בגבוהה בבודהיזם, של המדיאמיקה פרסנגיקה. יש אסכולות אחרות שיסבירו אותו אחרת. אבל על פי האסכולה הכי גבוהה, ואותה צריך להבין היטב לפני שאפשר להשתחרר מסבל, הקיום התלוי של העט הזה, פירושו, שהעט הזה הוא השלכה שאני משליכה על אוסף של נתונים גולמיים, כתוצאה מקארמה שאני צברתי בעבר, ושעכשיו, נכפית עלי. אין לי עכשיו בחירה, אלא לראות כאן עט,

בגלל שזו הקארמה שיש לי. אני לא יכולה להתחיל לחשוב שזה צעצוע ללעיסה, ולהזיל ריר כשאני רואה את זה. זאת אומרת, זה לא קורה לי. כמו שלכלב לא יקרה שהוא ינסה לכתוב עם זה.

הכל ריק ממה שאני חושבת שזה. אז כשאני אומרת: "אני לא מי שאתם חושבים שאני" - זאת האמת לאמיתה! אני לא מי שאת חושבת שאני, ואני לא מי שאת חושבת שאני, ולא מי שאני חושבת שאני. ולא מי שהבודהה חושב שאני! כי היא אולי חושבת שאני נחמדה, ואת אולי חושבת שאני פחות נחמדה, לא חשוב מה אתם חושבים. מי אני באמת?! איפה הבאמת הזה עומד? על פי איזה גרסה אנחנו נחליט מי אני באמת? שלי?! - גם שלי השלכה, שנכפית עלי על ידי הקארמה שלי! מי אני באמת?

תלמיד: הריקות מאפשרת אינסוף ...

מורה: הריקות אומרת, יש פוטנציאל, יש פוטנציאל ליצור גן עדן. האם יש לי עכשיו בחירה להחליט שאני מלאך?

תלמידים: כרגע לא.

מורה: אולי, אתם לא יודעים. ☺

האם יש לי בחירה להחליט שזה צעצוע ללעיסה? אני אומרת, לא! כשהמכונית פוגעת לך ברגל את לא פתאום תחליטי שאת תחוו עכשיו עונג. לא! נכפה עליך כאב. אין לך בחירה, עכשיו זה נכפה עליך. אבל אם את מבינה שזה נכפה עליך כי את פגעת באחרים - תפסיקי לפגוע באחרים, [ואז] יפסיקו הפגיעות האלה. ולכן, בגלל שהכול ריק מלהיות כך או אחרת מצד עצמו, יש לזה פוטנציאל להיות גן העדן של הבודהה. אנחנו לא חייבים להיות בעולם שבו יש תאוונות עם מכוניות. אנחנו יצרנו עולם כזה. אני יצרתי עולם כזה בשבילי, ואתם יצרתם עולם כזה בשבילכם. אין עולם אחר! כי מה, איך העולם באמת? על פי מי? על פי גרסתו של מי? זוכרים את השלט ..... על פי גרסתו של מי? מי החליט?

מה שנכון לגבי הקארמה הבלתי טהורה, אותו דבר נכון לגבי הטהורה. ככל שאנחנו מבינים יותר את המהות של האובייקט שלנו, כך הקארמה נהיית יותר ויותר טהורה. וזה קשור לערוצים. המחשבות הבלתי טהורות, הולכות בערוצים הצדדים, הטהורות בערוץ המרכזי. והפראנה לא יכולה להיות בו זמנית בשניהם. אני לא יכולה בו זמנית להבין את הריקות של הבוס הצורה, ולצרוח עליו בחזרה. זה לא הולך בו זמנית. אם אני מבינה שהוא השתקפות שלי במראה של הריקות, אני לא יכולה באותו הזמן לשנוא אותו ולשפוט אותו. אני יכולה, וחייבת, להגיד את האמת על זה, שזה לא נעים לי. זה חשוב, כדי שאני אפסיק לייצר את הקארמה הזו. האם הוא לא נעים באמת?! - באמת לא נעים לי שצורחים עלי! האם הוא לא נעים מצד עצמו? - לא! האם העט הזה קיים? - כן! מצד עצמו? - לא! אותו הדבר.

תלמידה: לגבי העט, כל מי שנמצא עכשיו בחדר, יחשוב שזה עט.

תלמידה: לכולם יש מושג של עטיות.

מורה: כן, העט הוא בגלל זה אובייקט מאוד טוב ללמד ריקות, כי אנחנו כולנו, פחות או יותר מסכימים עליו, לעומת זה, אנחנו יכולים להבין שהכלב לא מסכים איתנו. אבל את צודקת, כבני אדם, יש לנו כולנו את אותה הקארמה, שמזהה את זה ככלי כתיבה. מה שעושה אותנו, כולנו, באותה צורת קיום מבין השש שעל הגלגל, זה שיש לנו איזה שהוא שיתוף בהשלכות, דמיון בהשלכות. זה הכל.

תלמידה: עם אותו בוס צועק, יש לי שלוש אפשרויות: אפשרות אחת זה לצעוק עליו בחזרה, אפשרות שניה היא להבין. ואפשרות שלישית היא לא להגיב. אני שואלת על האפשרות השלישית.

מורה: עד שאת לא מבינה מאיפה הוא בא, אז את מגיבה מתוך בורות, ואז את צוברת קארמה שהיא לא טהורה. הדרך היחידה שבה את יכולה לצבור קארמה טהורה, זה כשאת מבינה את הריקות שלו. מה הבעיה? - האם אנחנו מבינים ריקות? - אה, טיפה על העט. אין לנו באמת הבנה של ריקות. יש לנו קצת הבנה, חלקית. ועד שלא ממש ראינו ריקות ישירות, אנחנו לא מבינים, אנחנו כל הזמן פועלים מתוך בורות. הבורות ספוגה במיינד שלנו כל הזמן. אנחנו כל הזמן תופסים את העולם כבא מצד עצמו. ומגיבים אליו ככה. ולכן, כל עוד לא ראינו ריקות ישירות, אנחנו לא יכולים לצבור קארמות טהורות, לא ממש. בגלל זה מאסטר שנטידווה אומר, תעשי קידות, תגישי מנחות, תעשי ..... - כי יש לנו כל כך מעט אמצעים לצבור קארמות טהורות. זה מה שמבדיל את האריה, זה שהאריה שראה ריקות, ועכשיו, בגלל החוכמה, הקארמה מתחילה להיות טהורה. ואז הוא מהר יוצא מסמרה. אז זה העניין. לנו נורא קשה לצבור קארמה

טהורה. אז אנתנו צריכים בודהות, וצריכים לאמות וצריכים לעשות שירות ללאמות, ולבודהות, ודהרמה. כי איפה צוברים קארמה טהורה?

- או שיש הבנה - וזה אין לנו.
- או שהאובייקט הוא טהור. ואובייקטים שבאים מן הארה, באים מן הטהור, הם טהורים. אז הקארמה שמתבצעת כלפיהם, היא טהורה. ולכן הם הופכים לאובייקטים מאוד חזקים בשבילנו. כי זה בא מן הערוץ המרכזי שלנו, זה בא מן ההארה שלנו.

כל העניין הזה של שירות לדהרמה, שירות למורים, לשלושת היהלומים, הוא כל כך מודגש. לכן מאסטר שנטידווה גם ילמד [זאת].

תלמידה: ...אם אני משרתת את הלאמה שלי כי אני רוצה, ולא כי ...

מורה: כן, אז זו השאלה הידועה של הדלאי לאמה קורא לה, *enlightened self interest*. זה יופי להיות אנוכית בצורה כזו. כי למה את רוצה ללכת להארה? - כדי לעזור לאחרים. כשאת משרתת את הלאמה שלך במטרה לצאת להארה, זה *perfect*. אין ניגוד בין טובתך את, וטובת האחרים. אין ניגוד, במובן הזה. כשאת בערוץ המרכזי, זה כבר לא דואלי בכלל. אז לנו יש את ה: זה או זה? מי יותר חשוב: אני או היא? כי אצלנו האנרגיה היא לא איפה שהיא צריכה להיות.

תלמידה: אני עוזרת למישהו, אבל אני עוזרת מתוך הצורך שלי גם לעזור. וזה טוב בסופו של דבר.

מורה: נפלא. ככל שאת מבינה אותו יותר, ככל שאת מבינה למי את עוזרת, זה יותר נפלא. ככל שאת מבינה יותר למי את עוזרת, כך החסד שאת צוברת באותו מעשה נתינה הוא יותר גדול.

— אם אני עוזרת לעני מסכן שמעורר את חמלתי, זה חסד.

— אם אני עוזרת לעני שאני מבינה שהוא השלכה קארמית שלי, זה חסד הרבה יותר גדול. כי אני מבינה שהסיבה שמופיע עני בחיים שלי, היא שבעבר לא נתתי. אני עכשיו נותנת, על מנת להפוך את הגלגל.

— אם אני מבינה את הריקות שלו, ושלי ושל מעשה הנתינה, ושעל ידי מעשה הנתינה אני אצבור חסד שיאפשר לי להגיע להארה, זה רמה הרבה יותר גבוהה. עכשיו כל מעשה הופך למעשה של בודהיסטווה.

○ זה לא רק שאני רוצה שהוא יאכל משהו,

○ זה לא רק שאני רוצה להפסיק לסבול,

○ אני רוצה עכשיו דרך הנתינה הזו, לצבור את החסד שיובייל אותי להארה, כדי שאני לא אוכל לראות יותר מסכנים סובלים, לא יהיה בחיים שלי משהו סובל.

ואז אני באמת אוכל לעזור. ואז אני בצורה כזו הופכת למושיע שלו. ואני המושיע היחיד לכל מה שמופיע בעולמי. היא לא יכולה להושיע את אלו שמופיעים בעולמי. היא יכולה להושיע את אלו שמופיעים בעולמה. ורק היא יכולה להושיע את אלו שהופיעו בעולמה. ואז כל אחד מאתנו הופך משיח הזה, בעולמנו.

תלמידה: הדרגה השנייה שאת אמרת, לא הראשונה של לתת לקבצן, אלא השנייה. אני עוזרת לו כי אני מבינה את העניין הקארמי, כי אני מבינה שפעם לא נתתי, ועכשיו אני נותנת, זה עיסוק בעצמי.

מורה: זה בדיוק מה שיחסל את העוני, כי זה מאפשר לי לחסל את הקארמה שהפגישה אותי איתו. למה פגשתי עניים? אני משליכה אדם אביון, בגלל שאני עשיתי רע. אני מבינה את זה, ואני מבינה שעל ידי הנתינה, אני פועלת לחיסול האביונות בעולם. ואז מה שמשרת אותי, זה בדיוק מה שמשרת אותו, ולהפך, אני לא יכולה לשרת את עצמי, בלי לשרת אותו. וזה הופך לאותו הדבר. אין שום הבחנה. ואם אני מבינה שהוא בא ממני, והוא קשור לגמרי בחוט אלי, אז אין שום הפרדה יותר. איך אמר לנו שם מאסטר שנטידווה, בפרק על החלפת עצמי בזולתי? - בבקשה את רוצה להיות אגואיסטית? - תהיי אגואיסטית, רק פשוט תרחיבי את הקו. תכלילי את כולם בתוך הקו שלך, ותהיה אגואיסטית. אין בעיה.

תלמידה: יש לי שאלה, אם נגיד אני חיה במקום שאני לא רואה סביבי סבל, אבל אני יודעת נגיד שבמרחק 40 ק"מ נגיד יש סבל נוראי שאני לא פוגשת. לקחת את עצמי לשם?

מורה: זה מה שעושים הבודהיסטות. הבודהיסטות הולכים ללב הסערה. אנחנו רוצים ללכת לשכונה הנחמדה, איפה שאין את הפשע, איפה שהכל שקט. מה עשה מאסטר שנטידווה, אחרי שהוא עזב שם את המנזר? הוא הלך איפה שהרעידות אדמה, איפה שהשיטפונות, איפה שהמריבות, איפה שהמחלוקות, ושם הוא זרע. הבודהיסטות הולך ושותל את עצמו איפה שצריכים. וכל אחד מכם כשהוא יהיה הבודהה, הוא ילך לכל הפלנטות. וכשתגיעו לשם יהיו שם מלחמות, ואתם תושיעו אותם. וזה עבודה קשה. והלב נצבט, והלב נשבר, ואין לו שום קריירה אחרת. הוא רק אודות לעזור לאחרים. אין שום קריירה אחרת בשביל בודהיסטות. הוא לא מחפש לנוח בשביל עצמו, הוא לא יכול יותר. הוא איבד את היכולת, ברגע שהשיג בודהיציטה, ומכאן אושרו. הוא ב bliss כל הזמן, זה מה שמייצר את העונג. זה מה שמייצר את העונג האינסופי של הבודהה.

עכשיו נחזור ונקרא מה הוא אומר, שנטידווה.

פסוק 54

**בשעה שבמחלה כלשהי נתייסר,
עלינו לפעול כעצת הרופא.
מה גם כאשר נגועים נמצא
בריבוא מחלות של תשוקה וכולי!**

מה הוא אומר? - אם יש לנו איזה מחלה שמייסרת אותנו, אנחנו הולכים לרופא. הרופא, נניח שהוא יודע מה צריך לעשות, אך אנחנו לא עושים את מה שהוא אומר לנו. אז איך נתרפא? מה גם, הוא אומר, אנחנו לא מדברים על מחלה רגילה. אנחנו מדברים על נגעים רוחניים שרדפו אותנו מקדמת דנא, וגרמו לנו לסבול בלי סוף. שהמקור שלהם זה תשוקה וכולי. תשוקה, שנאה, בורות. מחלות אנושות, קשות, הן כרוניות, הן ספוגות בדם שלנו כל הזמן. אנחנו ספוגים ברעלים האלו כל הזמן.

פסוק 55

**אפילו מחלה יחידה מביך אלו
בכוחה לחסל כל תושבי התבל,
ובכל היקום לא תמצא שום תרופה
שאותה תרפא, מלבד זו שכאן.**

על איזה מחלות מדובר כאן? - על הנגעים! נגע אחד, תקחו רק כעס, כמה סבל הוא גורם! שנאה - כמה סבל היא גורמת לעולם. אינספור אנשים, אינספור יקומים, אינספור דורות, כולם סובלים. הוא אומר: אין שום תרופה מלבד מה שאנחנו מלמדים כאן. מה שהבודהה מלמד. אם אנחנו לא נחסל את הנגעים האלה, אין לנו שום צ'אנס. אז זו התרופה היחידה.

**מזור לכל נגע מענה מעין זה,
נתן זה אשר לו ידע-כל. אך חרפה
היא שבעצתו איננו הולכים, וברוב
בורותנו בה אף לא מעינים!**

כן, זה ברור, נכון. נמשיך [פסוק] 57

**גם אם במחסום כלשהו נתקל,
קטן ורגיל - חייבים להיזהר.
מה גם אם זה צוק בין אלף מילין,
שנפילה ממרומיו תארך עידינים!**

אנחנו הולכים בדרך, נתקלים במחסום, אז אנחנו הולכים מסביב, מרימים את הרגל, נזהרים שלא ניפול, נכון?! מה גם, הוא אומר, הנגעים הרוחניים - אם אנחנו פה פועלים, מונעים על ידי האינסטינקטים שלנו, שמקורם בבורות וברעלים האלה שמסתובבים בדמנו, ואנחנו פועלים לפיהם, זה כמו נפילה מצוק בגובה אלף אמות, כיוון שזה מפיל אותנו אחר כך לסבל לא יתואר, הוא אומר. אז הנה, ממחסום רגיל אנחנו הולכים ונזהרים, על אחת כמה וכמה, לא להגיב מתוך הכעס והקנאה, והגאווה, וכל מה שאנחנו עושים בדרך כלל, כי אלו - עידינים לא נצא מן התוצאות של זה.

**טעות היא לרבוץ שאנן ולהשוב
ש"המוות היום לא יבוא!"
עת יגיע השד, ביום בו תחדל,
יגבר הכאב מנשוא.**

כן, כשהמוות יבוא, והקארמה הזו תבשיל. דברנו על ארבע התוצאות של קארמה, נכון?! אחת מהן, זה לאן היא תשליך אותנו בגלגול הבא? אלא אם כן נסיים את התרופה.

כן, [פסוק] 59

**מי הוא זה שהסיר יראה מלבך
מן השד הנורא המביא חדלונך?
כיצד זה תשב לך כך בשלווה
סמוך ובטוח שבך לא יגע?**

מה? נפלתם על הראש?! הוא אומר. אתם לא רואים אתם יושבים על צוק של אלף אמות, אתם יושבים שם שאננים?! זה מה שהוא אומר.

(מנדלה)